

Kronieken maart 2017

1 maart 2017: het is Aswoensdag. Om 20 uur nemen Chris, Ignace, Agnes hun aanvaarde taken op, respectievelijk, de verwelcoming en de homilie, het lezen van het evangelie (Matteüs, 6, 1-6 en 16-18), het verzorgen van de woorddienst. Aswoensdag staat, als voorbereiding op het licht van Pasen, voor nieuw leven, net als de lente en de krokussen. Zo trekken wij uit als verkondigers van de blijde boodschap van bevrijding, als paaschristenen. We krijgen tijd om onze vrijheid en onze waardigheid te herontdekken.

Met Ignace lezen we het evangelie uit Matteüs, 6de hoofdstuk, verzen 1 tot en met 6 en 16 tot en met 18, over aalmoezen geven, over bidden en over vasten. Zie ook 15/02/2017 Leerhuis. In een van de evangelies van de vorige zondagen, zegt Jezus: *"Zoekt eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid, dan zal dat alles u erbij gegeven worden."* Waarom volgen we het advies van Jezus zo moeizaam op? Waarom zetten we ons zo moeilijk in voor een rechtvaardiger samenleving? Kijk even wat er gebeurd is in het aards paradijs met die listige slang. We denken dat God de waarheid spreekt, maar twijfel doet ons aarzelen en geloven dat God toch niet die tochtgenoot is! We nemen, we pakken, bewijs dat we bang zijn, dat we angst hebben dat we minder krijgen dan anderen en we kunnen niet wachten. Als we luisteren naar het advies van Jezus dan doen we geen gerechtigheid om de aandacht te trekken, we wachten niet; wachten is voor ons erg moeilijk. Als je een aalmoes geeft, laat die in het verborgene blijven en dat vraagt veel vertrouwen en overwinnen van de angst dat de mensen het niet zullen weten dat je wat gaf. Maar vertrouwen moet gepaard gaan met wijsheid en geloof.

Deze veertigdagentijd laat toe de binnenkamer van ons hart meer binnen te gaan om er te bidden, met de hulp van de Heilige Geest die ons leert geloven en vertrouwen, die ons helpt de angst en het wantrouwen te overwinnen. Het askruisje is een teken van bekering, dat we beter christenen willen worden, wij willen omkeren en thuiskomen bij God, de Vader van Jezus die gezegd heeft: *"Zoek eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid, dan zal dat alles u erbij gegeven worden."*

Na de homilie krijgen we een askruisje en wie eerbiedig het hoofd buigt wordt als op het hoofd gestrooid, onze handen worden gezalfd, een aandenken aan deze dag zal voor later zijn. Agnes leidt ons door het tafelgebed 1 (tekst 201), wij bidden tot de Vader, breken brood en delen wijn en bezinnen ons: 'Wat is 'as'?' Er blijft as over als het vuur gebrand heeft, als herinnering aan vreugde of pijn; as is beeld geworden van sterven of kapot gaan; as zingt stilletjes als nieuwe vruchtbaarheid. Je mag verrassend resultaat verwachten, nieuw leven, verrijzenis als je loslaat wat je bindt en je verknecht.

Soms is ons leven donker als zwarte klei, maak dat lichter; of zoals Guido zei: *"Een zalige vasten!"*. We bidden om moed en kracht en zeker weten en we bidden voor Cécile, die sedert de dood van haar man Bernard, woont in een rusthuis.

Effataviering op 04/03/2017. Pater Gaston is er, hij zorgt als celebrant voor de tafeldienst. Ludwin zorgt voor de woorddienst en Odette verwelkomt de gemeenschap: de Vasten is begonnen, voorbode van Pasen. Odette spreekt ook over de centrale gedachte van deze Vasten: VERBINDING. Hoe verbonden zijn wij met de anderen? Hoe eenzaam zijn we? Hebben we angst om wat in de wereld gebeurt? De mens is toch een collectief wezen! Op het einde van de viering krijgen we een kaartje, dat gewoon past in je zak en dat je herinnert aan de draden die altaar en lezenaar verbinden en aan de aansporingen die aan de lezenaar hangen. Ludwin geeft een korte inleiding op het evangelie waarvan Bernadette dan de tekst leest (Matteüs 4, 1-11), Jezus in de woestijn. Jezus gaat niet vrijwillig naar de woestijn, hij wordt erheen door de Geest gevoerd om beproefd te worden door de duivel. De evangelisten willen hiermede zeggen dat Jezus met zijn nieuwe boodschap is begonnen na overleg en bezinning, dat hij teruggegaan is naar de bron van het Godsgeloof van Israël, naar een woestijnervaring. Een woestijnervaring die we zelf hebben mogen meemaken tijdens de Israëlreis, in de Wadi-Ran woestijn, openstaand voor het mysterie van al wat is (God mag je niet noemen, niet afbeelden) en voor het mysterie van de plaats van de mens in dat mysterie. Woestijnervaring staat ook voor het vallen en opstaan, voor het morren en het gezaag van het Godsvolk, voor de training van het menselijk hart in liefde voor de medemens. De duivel beproeft Jezus op drie manieren: verander stenen in brood (meer bezit hebben), spring

van de tempelpoort en overleef het (succes oogsten en bewonderd worden) en zie alle koninkrijken en heers erover (steeds meer macht hebben). Streven naar bezit, streven naar succes en streven naar macht: driemaal een normale beweegreden. Mijn pen, mijn huis, mijn auto, geen hebzucht maar normaal streven naar bezit. Gij kunt goed lopen: streven naar succes, niet over lijken gaan. Een vader die zijn zoontje van vijf verplicht uren in de kou op het balkon te staan, over politici die streven naar teveel macht (voorbeelden te over!).

Streven naar bezit, succes of macht dus niet laten ontaarden: Je kunt God en de mammon niet tegelijkertijd dienen!

Dan hebben we brood gebroken, wijn gedeeld, elkaar vrede toegewenst, gezongen over vrede en delen (lied 77 'Sharing'), geluisterd naar de bezinning over twijfelen aan jezelf, of ik nog van je hou. Vertrouw mij dan toch! Ik beloof je nieuw leven ...

Dan hebben wij gebeden voor al die mensen die door de woestijn trekken, die verdriet hebben, voor kinderen die zwerven, dat ze toch een lichtje zien in de woestijn. Voor Paulette, die net als Cécile opgenomen is in een rusthuis, voor de moeder van Lea, die vorige week begraven is en voor die man die zijn vrouw verloren is aan kanker, hertrouwd is en nu weer hetzelfde meemaakt. (Lied 80: O Heer, hoor mijn gebed!)

Dan nog enkele mededelingen: de werken aan de gebouwen in Overwale (Voskenslaan) zijn in vertraging. Zondag zingt het koor in Ename (geef je naam op! en vergeet de Clemensdag en de Familiedag niet!) en tot slot zegenen we onszelf en elkaar; dan is er koffie en koekjes en praten maar. Ik ben moe, wij gaan snel naar huis.

10/03: Repetitie van het Effatakoor. Aangezien het koor zondag de mis van 10 uur zingt in Ename, in de Sint-Laurentiuskerk bij pastoor Patrick Derde, herhalen we de liederen voor deze viering. Patrick zal in het tafelgebed de teksten die voor hem bestemd zijn, zingen; in lied 49 (Jij die bent) zal Johan VH, de discant zingen. Behalve de liederen waar we al weet van hebben doordat ze ons door Fons werden medegedeeld (we repeteren lied 137 Schriftlied - niet te traag!, lied 77 Sharing - niet vertragen! 't Is een wals en je moet dat walske blijven dansen! en lied 49 (Jij die bent: ik zal er zijn voor u), heeft Patrick ook gevraagd dat we liederen nrs 31 en 11 meebrengen. Op vraag van Bernadette zingen we een nieuwe versie van lied 48 (Heer, onze Heer). In het tweede deel van de repetitie oefenen we verder de Hallelujah van Händel in (lied 32).

11/03: Gevi Effataviering. Mieke verwelkomt de gemeenschap, pater Andreas is de voorganger en Bernadette staat in voor de woorddienst. (Bedankt voor de teksten!). Bernadette roept de aanwezige catechumenen (Tim en Tiebe, het was **catechese** deze namiddag, daarmee is ook Anneleen hier) bij zich: Jezus ging bidden op een berg, ver van de drukte. Berg is hier symbolisch bedoeld, vergelijk dat maar even met een drukke stad! Jezus bidt in het evangelie meestal op een plaats waar niet veel volk is (ook in het evangelie van vandaag: Matteüs, hoofdstuk 17, verzen 1-6, de gedaanteverandering). Op die berg gebeurt het: de ontmoeting met God, waar God kan spreken en de mens kan luisteren. Maar bergen veronderstellen ook dalen: hoogtepunten die je nooit wil vergeten, dieptepunten die je bijna niet meer aankan. Wat vandaag gebeurt is voor de leerlingen (Petrus, Johannes en Jacobus) van Jezus een topmoment. Vandaar dat ze het gebeurde willen vasthouden: *"laat ons hier drie tenten bouwen"*: ze waanden zich in de hoogste hemel en ze maakten een vervroegde paaservaring mee. Jezus schudt ze 'wakker', neemt hen bij de hand en leidt hen weer naar het dal van het gewone leven.

Ook de profeet Elia (op de berg Horeb) en Mozes (hij kreeg op een berg de stenen tafelen met de 10 geboden), grote Godsmannen uit de joodse geschiedenis en steunpilaren van het joodse geloof, kenden dat topgevoel. Matteüs ziet Jezus als de nieuwe Mozes (wij kregen van hem het nieuw verbond met God), maar Jezus was ook de nieuwe Elia: hij leeft vanuit Gods nabijheid. Op de berg komt zijn ware ik tevoorschijn, op de plek van de verbondenheid met de Vader. Voor hun keuze om Jezus te volgen, hoog op die berg, kregen ze de kans om de verheerlijkte Jezus te zien en deelden ze dat zien, als intieme vrienden van God.

Het verhaal van vandaag is een paasverhaal, maar als je het toepast, kan je zelf in deze veertig dagentijd een beetje van gedaante veranderen. Het is het verhaal van mensen die een glimp van Gods gelaat hebben gezien, begrijpelijk dat je zo'n topervaring wil vasthouden. Maar de leerlingen

(en wij dus ook) moeten terug net als Elia naar de vlakke van het dagelijks leven.' Tot slot leest Bernadette de drie strofen van een gedicht 'Durf te vertrouwen ...' waarvan de laatste strofe de volgende is:

Durf je toe te vertrouwen aan mijn woord
want Ik wil jouw God zijn
en Ik wil 'nieuw leven' geven
aan jou en aan alle mensen
met wie je verbonden bent.

Dan breekt pater Andreas het brood, wij delen brood en wijn, we wensen elkaar vrede toe en zeggen dank, bidden samen tot de Vader van Jezus, ook onze Vader, met de woorden die hij ons geleerd heeft. In de bezinning over de vastentijd, die Jan leest, herontdekken wij onze innerlijke kracht en inspiratie. Voor die vastentijd trekken we veertig dagen uit. Meer dan een maand omdat verbondenheid tijd nodig heeft, veel minder dan de veertig weken die een kind nodig heeft om zich in de buik van de moeder te ontwikkelen. Wij komen uit op leven, en wel in overvloed ... Dan bidden we zingend (lied 80): "*O Lord, Hear My Prayer*" voor allen die herstellend zijn en voor allen die ons genegen zijn en die al die jaren vol liefde ons bewaard hebben. Na enkele mededelingen, zegenen we elkaar (lied 120): *Gedenk ons hier bijeen ...*).

Gevi wil ook zeggen dat er koffie of warme chocolademelk is met kramiek, melkbrood en chocoladebrood. De Wereldwinkel is opgesteld en verkoopt.

12/03: Het Effatakoor zingt de zondagsviering in de Sint-Laurentiuskerk te Ename. Op vraag van pastoor Patrick Derde, pastoor van vele parochies en van Ename, zingt een deel van het koor de zondagsviering in de pas gerestaureerde Sint-Laurentiuskerk te Ename (om 10 uur).

Ik en de anderen, voelen ons hier onmiddellijk thuis, door de vriendelijke woorden van onze Jackie, die de Effatagemeenschap en de vele aspecten van Effata wat beschrijft (samen vieren, samen zingen en zorg dragen voor elkaar, zelfs nu Guido in 2014 plots is overleden), die de vele werken in de Voskenslaan (Overwale heet het daar nu) bespreekt en die wat reclame maakt voor de mozaïek: 72 steentjes komen er nadien bij à € 1,00 per steentje!

Wij beginnen met een lied: Schriflied (137), we kennen een moment van inkeer, daarna volgen het openingsgebed (Kom ons nabij met helderheid, klaarheid en inzicht) en de eerste lezing (Genesis 12, 1-40 Abraham: Trek weg uit uw land, uw stam, uw ouderlijk huis, naar het land dat Ik u zal aanwijzen). Lied 31: Dat het licht in ons mag blijven branden, het evangelie (Matteüs 17, 1-9 over de gedaantewisseling van Jezus of kiezen tussen 'traditie' en 'toekomst'). Lied 77: Sharing, gevolgd door bidden bij brood en beker.

Als tafelgebed zingen we lied 104: 'Gij die weet', vermoedelijk gekozen door Patrick die alle cd's van Oosterhuis in zijn auto liggen heeft, die de 'voorgangerteksten' zelf zingt en die daarmee nog meer aan Guido doet denken. Niet dat hij er erg op lijkt, maar hij is een even vrijgevochten priester, een goede priester dus, als Guido was. Waarom hij dat Tafelgebed zou gekozen hebben is duidelijk als je de tekst volgt: omdat mensen hoop en twijfel en domheid kennen, omdat onze God ons onmiddellijk verstaat, omdat Hij op ons zijn oog gericht houdt, omdat wij naar Hem toeleven, omdat wij door de wereld gaan met dichte ogen, omdat wij de mens Jezus kennen in wie Zijn genade is verschenen, omdat Hij een dienaar van mensen wordt genoemd, omdat hij is zoals wij zouden willen zijn, omdat hij niet ten eigen bate leefde, omdat hij brood breekt en wijn deelt met ons, omdat hij nieuw is, omdat Guido, dood en begraven, leeft en in leven gehouden wordt, omdat hij ook een mens is! Omdat Patrick kiest voor traditie én voor toekomst, voor een eigen weg, omdat Patrick goed zingt!

We breken brood en delen wijn, bidden met de woorden die Jezus ons heeft geleerd (Onze Vader), wensen elkaar vrede (Lied 35: Hevenu shalom alechem). Dan bidden de lectoren de voorbeden, voor onze samenleving, voor de boerengemeenschappen in Burkina Faso, voor onszelf, voor deze kerkgemeenschap, voor de dopelingen en voor de overledenen. Wij zingen, wij antwoorden met lied 11: 'Nada te turbe'. Na het slotgebed zingen we, zoals in Effata, lied 45, de zegenbede. Patrick staat er wat onwennig bij.

Na de viering gaan we nog wat drinken: een ijskoude coca, een fris waterke, een straffe koffie of een groot glas bier 'van de streek', bij Paulette!

18/03: Meditatiegroep en Effataviering. Walter VW heeft mij de impuls voor maart 2017 toegestuurd (Bedankt Walter!). Het gaat over 'Leren boogschieten' en de 'Boogschietersclub'. Ik vat die impuls wat samen; aangezien Walter zeer veel het woord 'focus' gebruikt en hij uitlegt dat voor hem focus ook 'doel' kan zijn, vervang ik, waar nodig, het woord 'focus' door het woord 'doel'. 'Ik, (Walter) maak boeiende én vermoeiende tijden mee. De bouwwerken aan Clemenspoort moeten binnenkort opgeleverd worden. Er is wel altijd een onderdeel dat vertraagd is: de planning moet dan herzien worden. Het blijkt wel een evenwichtsoefening. Enerzijds wil men dat er nog sneller wordt gewerkt, feit is anderzijds dat er kwaliteit moet zijn. Er zijn ook werkgroepen bezig de opstart van het centrum voor te bereiden en ook wordt de bewoning van het 'begijnhof', van het 'Clemenshuis', actueel.

Op Aswoensdag begon de Vasten. Een tijd om te verstillen, te delen en te versoberen, om op een ander tempo te gaan leven op weg naar Pasen. Mijn tochtgenoot is daarbij het mooie boek van Laurence Freeman met een dagelijkse meditatie-impuls. Als vastenpuntje koos ik voor dagelijks 2x20 min. meditatie. Meditatie geeft me energie, maar het is toch ook lastig om tijd vrij te maken, bij deze ene mantra te blijven en die vriendelijk te herhalen.

Dat doet me denken aan boogschieten: telkens als je mediteert stop je met vooruit te bewegen, of je gaat de diepte in, je laat de drukte achter je. Bewust de pijn achteruit trekken vraagt energie en een doel. Meditatie is veel meer dan ontspanning; inspanning is het, waarbij je het doel legt op wat jouw kleine wereld draagt. Een goede meditatie kan als effect hebben dat je weer scherper je doel ziet. De richting waar je naartoe wil en dat je tegelijk een heel nieuwe energie krijgt om naar het doel toe te bewegen. Vaak verlaat ik mijn meditatie met een klein inzicht. Het zijn maar fluisteringen van de Geest, waarbij je die fluisteringen tijdens de meditatie moet kunnen loslaten in de zin van: bel die persoon even op, stuur hem een berichtje, vergeet die mail niet. Ik weet ze vaak nog als ik uit de meditatie kom en zet ze dan om in positieve actie. Ik wens dat jullie op weg naar Pasen jullie boogschietpraktijk mogen aanscherpen. Door dagelijks te oefenen zal je merken dat het achteruit trekken van de pees waarop je levenspeil rust gemakkelijker wordt en dat jouw levensfocus scherper wordt en dat de energie, waarmee je door het leven beweegt, toeneemt. Blijf dus oefenen zodat je straks met Pasen kunt genieten van een spirituele lente die ons weer een stukje meer geluk en heling brengt in en rondom ons. Kleine boogschietoefeningen van 1', 3', 5' helpen ook. Wees welkom in onze boogschuttersclub!

Om 18.30 uur is er viering. Bernadette verwelkomt de gemeenschap met een verwijzing naar het mooie lenteweek van de vorige week: wij zijn op weg naar Pasen! Pater Gaston Ribbens is de celebrant en Mia verzorgt de inleiding en de homilie (bedankt voor je teksten, Mia!). Het is al de 3de zondag van de veertigdagentijd en we luisteren naar de lange lezing uit het evangelie volgens Johannes, hoofdstuk 4, verzen 5 tot en met 42, over Jezus en de Samaritaanse vrouw. Wij weven draden van verbinding met de vreemde, verguisde vrouw, aan de rand van wat beschaving wordt genoemd: de vrouw uit Sichar in Samaria aan de waterput. Een vrouw uit Samaria, daar spreken rechtgeaarde Joden niet mee. Het zijn voor hen geen echte, zuivere Joden en als zij naar Galilea trekken, maken ze nog liever een omweg rond Samaria. En een vrouw uit Samaria, een zondige vrouw dan nog: te mijden als de pest! Maar Jezus wil haar wel ontmoeten, draden van verbinding weven ...

Wil je een lange verklaring van Mia voor die lange tekst (37 verzen!), of wil je liever de uitleg van de Samaritaanse zelf, onder de vorm van een brief aan haar beste vriendin Hannah? Dat laatste dan maar. En zo'n brief begint met: "Lieve Hannah". In die brief vertelt ze de eigenaardige ontmoeting met Jezus, de man bij de bron. Daar komt ze 's middags, op het heetste moment van de dag, om de andere vrouwen niet te zien,; zij, de echtbreekster, de zondares. Zo wordt ze genoemd en het is nog waar ook!

Bij de bron ziet ze Jezus zitten bij de waterput, hij een man, een jood, ik een vrouw, een Samaritaanse, een mannenverslindster, een zondares! Dus deed ik alsof ik hem niet zag, maar hij keek wél naar mij. Hij zei vriendelijk: "Geef mij a.u.b. te drinken." Hij spreekt mij aan! Hij wil alleen

water! Hij, als jood, vraagt iets! Om de scheve situatie recht te trekken, zegt Jezus: *“Vraag mij water en ik geef u levend water!”* Om van hem af te raken, zeg ik dat hij geen emmer heeft en dat de put diep is en hoe zal hij dan levend water geven? Stel je voor: levend water! Water dat eeuwig leven geeft! Nooit krijg je nog dorst als je daarvan drinkt! Dat wil ik wel! Zonder erbij na te denken zeg ik: *“Ja, Heer. Geef mij dat water!”* Maar waarom zeg ik: *“Heer”*? Bovendien kent die man mij, hij weet dat ik vijf mislukte relaties achter de rug heb en nu leef in een zesde relatie, met een man met wie ik niet gehuwd ben.

“Lieve Hannah, Heer”, zeg ik, *“ik zie dat Gij een profeet zijt.”* En Jezus leert mij hoe ik God moet vereren en aanbidden. Zijn leerlingen komen terug en staan verwonderd dat hun Jezus in gesprek is met mij, een Samaritaanse vrouw. Ik laat mijn waterkruik achter, ga naar de stad Sichar en vraag mensen mee te gaan naar de man van wie ik vermoed dat hij de Messias is. Ondertussen willen zijn leerlingen hem wat doen eten, maar Jezus zegt hen: *“Ik leef van iets dat gij niet kent. Ik leef van gehoorzaamheid aan God die mij gezonden heeft en ik volbreng zijn werk.”* Jezus blijft twee dagen in Sichar bij ons, de Samaritanen; intussen helpen zijn leerlingen met het binnenhalen van de oogst en velen in Sichar komen tot geloof, niet meer door wat ik verteld heb, maar door Zijn woorden, door de woorden van hem die de redder van de wereld is. Zo iets kan maar gebeuren waar wij er in slagen draden van verbinding te weven.’

Dan breken we brood en delen de wijn. Johan VH zingt het tafelgebed (lied 139), wensen elkaar vrede toe en bidden het ‘Onze Vader’ en bezinnen ons op de woorden van An: *Wacht niet tot morgen om de mens te danken die veel voor je betekent want dit woord van dank brengt jullie dichter bij elkaar.* We danken voor de inzet van velen in verband met de werken aan Clemenshuis en bidden om kracht om die weg ten einde te gaan, we bidden voor mensen die ziek zijn en weten dat er mensen zijn die draden voor verbinding weven, we bidden voor de stemlozen; ze konden dat niet vroeger vragen omdat hun stem er nu pas, na een lange ziekte, weer in orde is, en we bidden voor alle mensen die opkomen voor de stemlozen.

Denk aan de koorrepetitie en de vergadering over Clemenspoort (rondleidingen en ontvangen van geïnteresseerden) die naderen!

Dan is er koffie met een koekje. Ik ben de woorden van An in de bezinning al vergeten, want ik doe helemaal wat anders. Hierbij zeg ik je: *“Dank, want je betekent heel veel voor mij!”*

Op **24/03 is er koorrepetitie**, maar Paulette is overleden op 21 maart 2017. Jarenlang was ze de goede vriendin van Mimi, die overleden is in 2014 en ze was deel van de zorgen van heel Effata, maar vooral van Chris en Lea. Haar uitvaart zal plaatsvinden op 28/03 in de Onze-Lieve-Vrouw-Sint-Pieterskerk te Gent en het koor is gevraagd om de uitvaart op te luisteren. Dus herhalen we in sneltreinvaart de liederen 13, 31, 10, 11, 69 (de alten moeten opletten om mooi alles aaneen te zingen), 16, 100 (beperkt tot de strofen 1, 2, 4 en 6), 74 (opletten met al die eind s-klanken!) en 60 (afwisseling in het zingen per stem bewaren). Natuurlijk gaan we verder met het inoefenen van lied 32 (de Hallelujah van Händel, versie Hugo) en daarbij stelt Ilse, de dirigente, vast dat het zweet op haar armen staat in haar poging om de bassen het opgelegde tempo te doen behouden!

Op 25/03 is er om 14.30 uur een terugkom-moment van de vrijwilligers kick-off van Clemenspoort, daarna is er **Effataviering** met de 1ste omhaling voor de Zuidactie. Nadat iedereen de weg gevonden heeft naar de vergaderzaal, bezoeken we eerst de gebouwen die ondertussen al heel wat meer afgewerkt zijn, vooral de gebouwen die deel uitmaken van Clemenspoort, onder andere de Parel, de viering ruimte, en de ingang van het cafetaria met de berekeningswijze van de aankopen en uitgaven; allemaal gebouwen die op de linkerkant van de vista liggen, die nu een volwaardige straat geworden is met een naam: Overwale. De gidsen van ons groepje zijn pater Yves en Odette, die voor de parkings een oplossing (betalend) aan het uitdokteren is. Ook de verschillende lokalen in het ateliergebouw krijgen wat meer uitleg. Bedoeling van het bezoek en de bespreking wordt duidelijk: de vrijwilligers de mogelijkheid bieden zich wat meer in hun taak in te leven en vooral een duidelijke keuze te maken.

Om 18.30 uur is er in de vertrouwde kapel in de Stropstraat de **Effataviering** van de 4de zondag van de vasten met de eerste omhaling voor de Zuidactie met als thema: ‘Epilepsie, meer nie!’ Priester Luc Maes is de celebrant. Na wat aarzeling verwelkomt Lea VW de gemeenschap: we zijn

nu goed op weg naar Pasen dus moet er meer licht zijn! Dat licht breekt door, onstuitbaar, in verbondenheid met Jezus. Ook het evangelie (Johannes 9, 1- 41) spreekt over licht, of het tekort aan licht, voor een blindgeborene. Langzaam breekt ook bij hem het licht van het geloof door, stap voor stap wordt hij ziende. In de liederen 13 en 17 zingen we van dat wonder: *"Licht dat ons aanstoot in de morgen,..."* (Lied aan het licht) en *"Dan zal er vreugde zijn op aarde!"*(Slot van de canon)

Bart leest de bezinning; een gedicht van Kathleen Boedt. Wij bidden voor Paulette die overleden is, Voor twee mensen die uit elkaar groeien, dat ze terug op de wegen van God elkaar mogen ontmoeten en voor een kind dat ter wereld wordt gezet en niet op liefde kan rekenen.

Op 28/03 is er de uitvaart van Paulette in de Onze-Lieve-Vrouw-Sint-Pieterskerk op het Sint-Pietersplein te Gent. Gelukkig dat Ignace ons komt halen en dus een parkeergelegenheid moet zoeken in de ondergrondse parkeergarage onder het plein waarop de kermis draait. Het koor bestaat hoofdzakelijk uit de gepensioneerden, want het is dinsdag, zelfs de dirigente kon zich niet vrijmaken en dus leidt Jackie maar het koor (en hij doet dat goed!).

Paulette ligt opgebaard in het midden van de grote kerk (ooit was het een abdijkerk!). Daar kan je ze nog even begroeten en daar begroet ook de priester Jurgen François haar dode lichaam terwijl wij het lied aan het licht zingen: *"Taal zal alleen verwoesting zaaien ..."* Dan spreekt Lea B, die zo voor haar gezorgd heeft, tot Paulette een laatste keer, en ze herinnert haar aan de vriendschap met Mimi en dat ze een gesloten vrouw was, maar die als het moest ook haar dankbaarheid wist te tonen. Ook Chris verwelkomt de vrouw Paulette, die God onder die naam tot nieuw leven zal wekken, op haar kist worden door enkele koorleden de bijbel en een wipala aangebracht en daarna bidt het koor het openingsgebed van de viering. Haar motto was: *"Gij hebt woorden van eeuwig leven, tot wie zouden wij anders gaan?"* Dat zingen we trouwens in de acclamatie na het evangelie (Matteüs 14, 22-32) Ook in de voorbeden bidden wij zingend voor Paulette, voor haar familie, voor hen aan wie niemand troostend terugdenkt, voor onszelf in deze moeilijke dagen, voor de Effatagemeenschap die het leven van Paulette heeft doorkruist: ik zie haar nog binnenkomen gesteund door sterke armen: *"Nada te turbe, ..."* Bij het tafelgebed staat het koor achter het altaar en we zingen: *"Gij die weet ..."* onderbroken door de volledige instellingswoorden, gelezen door de priester. Samen bidden wij het gebed dat Jezus ons leerde, wij wensen elkaar de vrede toe, delen brood en wijn, danken de moeder Maria in een lied (Maria Plovi) en luisteren naar een gebed bij het ouder worden dat voor Paulette een speciale betekenis had. Er blijft alleen nog over afscheid te nemen van Paulette met een lied *"Blijf mij nabij"* en bij het buitengaan van de kist: *"De Steppe"*. De familie vraagt het koor mee voor de receptie in Restaurant Ter Toren, maar het is al laat (bijna 13 uur) en de meesten gaan naar huis.

Op Vrijdag 30/03 is er een speciale koorrepetitie, de laatste in de 'Stropstraat', om nog eens lied 32, de Hallelujah van Händel in te oefenen en de liederen 3 en 53 (niet aarzelend beginnen, wel stil) en lied 110 (alleen vrouwen in de eerste strofe!) en af te sluiten met een daverend Hallelujah'.

In de eerste helft van de maand maart kregen we enkele warme lentedagen, maar nadien was er weer regen en wind. Nu zijn we echt op weg naar Pasen: hoop doet leven! (de leuze van de mol). Op 19 maart bloeit mijn gele Forsythia al. Als die uitgebloeid is, zaag ik hem veel lager af, dan is die kant van de tuin afgewerkt.

Wouter, donderdag 6 april 2017.